

Evangelikus hírlevél



A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA



A TARTALOMBÓL

A három fa története
A reformáció szellemében
Gondolatok az újévre
Gyülekezetünk legkedvesebb énekei
Beszámoló a presbiterképzőről
Zarándok gyülekezetek pihenője
Presbitériumok hírei

XIV. ÉVFOLYAM IV. SZÁM. 2013. DECEMBER

„Mondtam volna, hogy vásárlással ünnepeljétek születésem napját?”

Kedves Szeretteim!

Amint jól tudjátok, közeledik a születésnapom. Megtiszteltetés számomra, hogy minden évben ünnepséget rendeztek, és úgy tűnik, ez idén is így lesz.

Nagyon sok ember vásárol sokat, rengeteg a külön erre az alkalomra szóló rádió- és TV-műsor, hirdetések, reklámok, és a világ minden pontján arról beszélnek, hogy születésnapom egyre közeledik. Igazán nagyon jó érzés tudni, hogy legalább egyszer egy évben sok ember gondol rám.

Amint tudjátok, születésnapomra való emlékezés sok évvel ezelőtt kezdődött. Az első időkben még úgy tűnt, hogy az emberek értették, és hálásak voltak mindazért, amit értük tettem, de manapság egyre inkább úgy látszik, hogy alig akad, aki tudja az okát az ünnepelésnek.

Mindenhol összejönnek az emberek, családok, barátok, és nagyon kellemesen érzik magukat, de valójában nem tudják, nem értik, és nem is keresik a valódi jelentőségét az ünnepnek.

Emlékszem, az elmúlt évben is hatalmas lakomát rendeztek a tiszteletemre. Az asztal roskadásig tele volt ízletes ételekkel, gyümölcsökkel, édességekkel.

Tökéletesen díszített helyiségekben sok-sok gyönyörűen becsomagolt ajándék várta gazdáját. S tudjátok, mi történt? Meg sem hívtak! Pedig én voltam az ünnepség díszvendége – mégsem küldtek meghívót. Miattam volt az egész összejövetel, a sok dísz, és

minden egyéb, és amikor maga az ünneplés elkezdődött, én kívül maradtam, bezárták előttem az ajtót. Pedig be akartam menni, velük lenni, együtt ünnepelni...

Habár az igazság az, hogy mindez nem lepett meg, hiszen az elmúlt néhány évben sokan bezárták előttem az ajtót. Mivel pedig nem hívtak meg, hát úgy döntöttem, hogy titokban megyek be, minden zaj nélkül, és csendesesen megállok az egyik sarokban.

Mindenki nagyon jól érezte magát, ittak, ettek, beszélgettek, vicceltek, nevettek, és hatalmas jókedvük volt.

Egyszer csak belépett a szobába egy nagydarab, kövér, piros ruhás, fehér szakállas ember azt kiabálva: HO-HO-HO. Leült egy díványra, a gyerekek pedig rohagáltak hozzá: Télapó, Télapó! –

mintha ez az egész ünnepség róla szolt volna. Aztán az emberek körülállták a karácsonyfát, és átölelték egymást. Én is kitértam a karomat, de engem nem ölelt át senki. Aztán nagy várakozással elkezdtek osztogatni, és csomagolni az ajándékokat. Végül minden elkelt, és néztem, vajon nekem van-e valami – de nem, én nem kaptam semmit. Te hogyan éreznéd magad, ha a születésnapodon mindenki kapna ajándékot, csak éppen te nem? Megértettem, hogy nemkívánatos személy vagyok saját születésnapom

emlékünnepe, és csöndesen elhagytam a helyiséget.

És – tudjátok – ez minden évben rosszabb és rosszabb. Az embereket csak az étel, ital, ajándékok, összejövetelek érdeklik, és alig néhányan emlékeznek rám. Pedig én annyira szeretném, ha ezen a karácsonyon beengednének engem az életükbe!

Nagyon szeretném, ha felismernék a tényt, hogy több mint kétezer évvel ezelőtt azért jöttem el erre a világra, hogy megmentsem őket. Csak annyit szeretnék, hogy ezt teljes szívvel elhiggyék, és beengedjenek az életükbe.

Valamit szeretnék megosztani veletek, különösen arra való tekintettel, hogy jó néhányan tudjátok az ünnep igazi értelmét. Hamarosan rendezek én is egy saját ünnepséget: látványosat, hatalmasat, amelyet soha senki még elképzelni sem volt képes. Most még dolgozom rajta. Már küldöm a meghívókat – Te is kaptál már, személyesen. Remélem, észrevetted a sokféle invitálás között, s

nem dobtad el! Kérlek, feltétlenül jelezz vissza, részt akarsz-e venni az örömnünnepeken, foglalhatok-e egy helyet a számodra? Beírhatom-e a nevedet aranybetűkkel a vendégkönyvembe?

Az ünnepségemen ugyanis csak azok jelenhetnek meg, akiknek nevei ott szerepelnek. Sok vendéget várok.

Akik elvesztették vagy eldobták a meghívókat, el sem jönnek – kár értük! Akik nem válaszolnak a meghívásra, azok hiába jönnek, nem lesz helyük, kívül maradnak. Nagyon lesújt minden ilyen elmaradás. Kérlek, készülj és válaszolj, mert így, amikor mindent előkészítettem, Te is részese lehetsz az én csodálatos ünnepségemnek.

A találkozás reményében szeretettel üdvözöllek: Jézus Krisztus



Három fa története (gyermeknek és felnőtteknek)



Olvastam egy nagyon kedves színarabot, az egyik gyermekek számára készült karácsonyi jelenet gyűjteményben. Egy legendát a három fáról, akik egymáshoz közel lévő helyen együtt cseperedtek fel. Arról beszélgettek mivé szeretnének lenni, ha felnőnek.

Az első így szólt: - Én bölcső szeretnék lenni, amelyikben kisgyermeket ringatnak.

A második így szólt: - Arra vágyom, hogy nagy hajót építsenek belőlem és sok tengerre utazhassam, vihessek drága ezüst és arany rakományt!

A harmadik arról álmodozott, hogy örökké a dombtetőn marad. Oly nagyra nő, hogy szinte összeköti az eget és a földet. S mind megkerülhetetlen tájékozódási pont utat mutat a föld vándorainak, csúcsával pedig a végtelenben lakozó hatalmas Istenre mutat.

A kicsi fák megnőttek. A favágók megszemlélték őket és elérkezettnek látták az időt, hogy kivágják mindhármukat. A harmadikat is mely közepén állt. Az elsőből nem bölcső, hanem kicsi jászol lett, valahol egy eldugott falucska kicsi istállójában. A másodikból nem hajó, csupán egy kicsi halászcsónak, a Genezáret tavon. A harmadik fát félretették egy ácsműhelyben, mert erős és értékes anyagát valami nagy és nemes alkalomra tartogatták.

Az első fenyő nagyon kesergett. Óriási volt csalódása. Ezt végképp nem várta. Pedig, nem is volt oly nagyratörő álma, mint testvéreinek! Azután egy éjszaka csodálatos dolog történt vándorok érkeztek hosszú útról. Egy ifjú nő, és kísérője József, s

amint Mária megszülte kisfiát, rögtön a jászolba fektette, majd angyalok és pásztorok, messze földről érkező bölcsek érkeztek látogatóba. Csodás mennyei muzsika hallatszott, „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség és az embereknek jóakarata.” A kis fa boldog volt, mert szétfoszlott reménye, nem várt módon beteljesült. Nem akárci fiát, hanem az ég és föld királyát, a Megváltó Krisztust rejtették ölébe.

Kezdetben a második fa sem volt boldog. Szétfoszlott minden reménye, a nagy tengerekről, értékes rakományokról. Egy galileai halász testvérpár, Péter és András ingatag bárkájává ácsolták őt gondos kezek. Csak azzal vigasztalódott, hogy legalább két embernek, két családnak segíti a megélhetést. Sok vihar és hányadtatás után, egyszer békében ringatózik a fásasztó éjszaka után, amikor hatalmas embertömeg közelít az öbölhöz. Egy kedves, sugárzó tekintetű alak közeledett fehér ruhában. A kis csónak felismerte benne a felnőtt gyermeket, az Úr Jézust. Szót váltott Péterrel, aki csónakjával bevitte az Urat, hogy onnét tanítsa a sokaságot. Így nem aranyat, nem ezüstöt, hanem a pénzen meg nem vehető drága kegyelmet, az Isten kegyelmét, az Urísten és az emberiség számára is a legdrágábbat vitte, ringatta a csónak. Öröme határtalan, hiszen életének legboldogabb pillanata volt ez a nap.

A harmadik fenyőt érte a legnagyobb csalódás. Ő soha nem akart elpusztulni. Nem akart másoknak szolgálni, dőlceg erős fájával. De ha, már úgy esett, hogy kivágták, még azzal sem vigasztalódhatott, hogy valami értékes lett belőle. Szinte már elfeledve ott porosodott a többi épületfa között. Nem kellett sem gerendának, sem árbocnak, de még csak jászol sem lett belőle. Mígnem egy napon római katonák egy csoportja jött érte. Az ács kemény utasítást kapott. Kell a fa keresztnek, mert pénteken, még az ünnep előtt latrokat végeznek ki. De rettenetes sors az enyém, s azé is, akit elítélnek. Lám dölyfösségem ide vezetett. Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen sorsra jutok! S amint ott feküdt a porban, tömeget látott. A tömegben meggyötörten, töviskoroná-

san az Úr Jézus érkezett. Milyen el-esett volt. Aztán felvette a vállára, vitte, vitte a szenvedések útján, a via dolorosán. Felszegezték, átkozták és kigúnyolták. Pedig a fa tudta, amit senki akkor még nem tudhatott, hogy minden idők legnagyobb csodájának lett részese. Az Úr Jézus ott a Golgotán megváltotta, minden bűnétől az emberiséget. Ő fizetett, azért, hogy az embereknek békességük legyen. Megszerezte a bűnbocsánatot. Megfizette az adósságot. Drága, kiontott vérével meghozta a soha el nem haló reményiséget. Így kötötte össze a földet és a mennyet, lett soha meg nem kerülhető útjelzővé Istenre mutató jellé. Végül mindhárom kívánság teljesült.

Nem úgy miként szeretnék volna. Hanem annál sokkal jobbat, sokkal többet kaptak. Éppen úgy, mint azok, akik az Úrban bíznak, bölcsességet kérve még hatalmat is, gazdagságot is nyernek, mint Salamon, vagy akiknek ereje megújul és szárnyra kelnek, mint a sasok.

Jézus Krisztus születésének történetét csak így, ebben az összefüggésben teljes. Csak így lehet és érdemes szemlélni azt: A jászolbölcsőtől a keresztfaig. Így válik a köztes út minden szava, tanítása, gyógyítása érthetővé és értelmezhetővé. Aki megmarad a bölcsőnél, lélekben soha nem nő fel, nem válik éretté Isten hatalmas ajándékának elfogadására. Megmarad az álmodozásnál és nem jut el a teljességre. Az Isten megismerésének teljességére. Gyermeki hitében marad és megszegényíti magát. Jézus gyakran állítja példaként elének a gyermekeket.

Ez esetben mégsem lehet igényünk és nem lehet célunk ez a gyermekien naiv hit. Amit a gyermekektől tanulhatunk, az a feltétlen függés érzése. Ahogy a kisgyermek minden feltétel nélkül csüng az édesapján, ragaszkodik édesanyjához, úgy kell ezt a feltételek nélküli kötődést példának tekintenünk Isten iránti hitünkben. Ami pedig a felnőtt, érett férfiúi, és asszonyi hitet jelenti, azt Pál apostol fogalmazza meg a legtisztábban.

Istennek pedig úgy tetszett, hogy a kereszt botránya, a kereszt bolondsága által üdvözítse a híveket.

Lásd 1 Kor 1, 18-25.

NÉMETORSZÁGBAN MEGINT TÖRTÉNIK VALAMI - A REFORMÁCIÓ SZELLEMEBEN

(Berlin/Düsseldorf – 2013. nov. 21. – ekd.de; epd.de; evangelisch.de; pro-medienmagazin.de – Dr. Békefy Lajos)



„Protestáns egyházi parlament” a menekültekért és a szegényekért

Az egyházak nem önmagukkal, hanem világproblémákkal foglalkoznak

A Németországi Protestáns Egyház, az EKD november 7-13. között Düsseldorfban tartotta éves tanácskozását, zsinatát, melynek főtemája idén így hangzott: „Mindenkinek van itt elég – világlelelmzés és tartós mezőgazdasági tevékenység”. Az 1945-ben alakult, s a protestáns felekezeteket összefogó nagy „ernyő-szervezet” közel 24 millió protestánt (evangelikus, református, uniált) képvisel. Központjuk Hannoverben van. Amint a főtema is mutatja, az egyházak képviselői abszolút módon, a földön járnak, a legégetőbb, elsődlegesen nem az önmagukat vagy a keresztyéneket érintő kérdésekkel foglalkoznak. Javasataik a politikai szférához ugyanúgy szólnak, mint a belső, igen széles egyházi közvéleményhez. Jól mutatja ezt a tendenciát és felelősségvállalást a témaválasztás mellett az, hogy behatóan foglalkoztak a menekültek jogaival és támogatásuk még hatékonyabb szociális, törvényi biztosításának lehetőségeivel, továbbá az éhség leküzdésének, a világlelelmzés gondoljai megoldásához történő hozzájárulással, valamint ezzel összefüggésben az „elég etikájának” kérdéskörével. A nagyon is kenyérre menő, húsba vágó kérdések reflektorfénybe állítása bizonyára összefügg azzal, hogy a reformáció 500 éves évfordulójára készülő Németországban a jövő évet a „Reformáció és a politika” kérdéskörének szentelik. Teljesen nyilvánvaló és egyértelmű a kapcsolódás a Zsinat témaválasztása és a programév között.

Az éhség leküzdése nem utópia – „az elég etikájáért”

Az EKD erőteljes és határozott, világméretű lépéseket sürget annak érdekében, hogy a ma még világszerte növekvő éhséget 2030-ig legyőzhessék. Ez a cél nem utópia, nagyon is reális törekvés, melynek háttérében ugyancsak tragikus számok állnak, például az, hogy világszerte naponta 24 000 ember hal meg kiéhezés következtében. A protestáns egyházi parlament pontosan ezért választotta idei zsinata főtemájául ezt: „Mindenkinek van itt elég”. A zsinat felhívással fordult a gyülekezetekhez, egyházi intézményekhez, szervezetekhez, járjanak elől jó példával abban, hogy saját gazdálkodásukkal és fogyasztásuk mérséklésével mozgósítsák elő az élelmzés világméretű biztosítását, a teremtett világ megőrzését. „Az elég etikája” legyen mindennapi életmódunk, fogyasztásunk és cselekvésünk mértéke – fogalmaztak a küldöttek. A Zsinat elemzései szerint az éhezés botrányát nem csak a klímakatasztrófa vagy a népességnövekedés okozza, hanem sok, egyéb hiány, illetve negatív tendencia is. Így például az élelmiszerek körüli nyereszkeskedő spekuláció, a kereskedelempolitika ha-

rácsoló attitűdje, az állati eredetű termékek növekvő bevitel az ellátásba. Sürgették a kisparaszti gazdaságok erőteljesebb bevonását az élelmiszertermelésbe, ezek támogatása érdekében meg kell könnyíteni kedvezmények biztosításával a hozzájárulásukat földterülethez, vízhez, vetőmagokhoz, trágyához, hitelekhez, a raktározás lehetőségeihez, és a szakirányú képzéshez.



Az éhség sújtotta országokban a háztartásoknak legalább 10 %-át javasolják bevonni a tartós mezőgazdasági tevékenységbe.

Evangelikus Világszövetségnek nagy összeg az EU Nobel-Béke díjból

Az evangelikus protestantizmus erőteljes és következetes szociális elkötelezettségének nemzetközi elismerését mutatja, hogy az Európai Uniónak 2012-ben odaítélt Béke-Nobel díjjal járó 930 000 euróból a genfi székhelyű Lutheránus Világszövetség (LWB) 600 ezer eurót kapott. Brüsszelben közölték: a világszövetség által végzett menekültszolgálatot méltányolják és segítik ezzel az összeggel. A világszövetség a konfliktus zónában élő menekülttáborokban 5 000 tanuló iskolázását és képzését támogatja évek óta – közölte a sajtóval Eberhard Hitzler, az LWB világszolgálatának igazgatója. Főként a Dél-Szudán területén felállított hatalmas menekülttáborokban élő mintegy 200 000 menekültet segítyezik ezen a módon. De a brüsszeli pénzből támogatnak további, hasonló iskoláztatási projekteket Afrikán kívül Ázsiában és Latin-Amerikában is. A világszövetséghez 142 lutheránus egyház tartozik, mintegy 70 millió evangelikus hívővel.



Gondolatok az újévre

Elfogytak a lapok a naptárban. Még szívesen lapoznánk tovább, még örülnénk, ha lenne egy kis plusz időnk, de hiába: idén is gyorsan elkopott az erre az évre kiszabott tizenkét hónap. Az elmúlt év olyan, mint a régi ház, ahol felnőtünk – ismerjük jól minden részét, sok emlék kötődik hozzá, és nehezünkre esik magunk mögött hagyni. Viszont az óra ketyeg és egy új helyre – egy új évbe kell költöznünk, ahol még minden ismeretlen és kérdéses. Bár január első napján is ugyanúgy kel fel a nap, mint bármikor máskor, a levegőben mégis ott van ilyenkor a friss kezdet érzése. Ugyanakkor ott van előttünk a következő évi naptárunk sok üres oldala is, amit lehet, hogy már néhány merész terv előre lefoglalt, de ki tudja még, hogy mi lesz ezekből? És ki tudja, hogy az egyelőre fehér lapok színessé vagy éppen feketévé válnak-e az előttünk álló hónapok során. Van, akit még vonz az ismeretlen, őket felcsigázza ez a sok kérdés és a lehetőségek ilyen széles tárháza, de vannak többen, akik már épp elég izgalmat átéltek, és inkább biztos nyugalomra vágnának – számukra mindez inkább aggasztó.

A vénasszonyok nyarát hirtelen felváltó novemberi őszben egyszer hosszabb autóútra indított egy baráti meghívás. Az otthont még derűs napsütésben hagytam el, de pár faluval később egy hatalmas ködfelhőbe értem, ami végigkísérte az út hátralévő, nagyobbik felét.



Haladtam a főúton, mert a térkép ezt tanácsolta, de hogy mi van pontosan előttem, azt nem tudtam. Lassan és körültekintően haladtam, és a mindent betakaró szürkéségből meglepésszerűen bukkantak elő különböző keresztezések, enyhébb és élesebb kanyarok, szórványos pihenőhelyek, és a folyamatosan felfelbukkanó útírtások, akikkel néha

egyfelé tartott az utunk, néha velem szembe jöttek.

Számomra az érkező újév is egy ilyen ködös úton való haladásként jelenik meg január kezdetén, amikor nekiindulunk a beláthatatlan ismeretlennek anélkül, hogy tudnánk, mi is vár majd a következő kilométereken. Az ismeretlen, az előrelátás hiánya pedig ijesztő.

Ilyen ijedség lett úrrá egyszer egy tucat férfin is, akiket arra kényszerítettek, hogy egy kis evezős hajóba zsúfolódva, estefelé induljanak neki a viharra készülő tengernek. Sietni akartak, hogy időben elérjék a túpartot, de az evezés egyre nehezebbé vált a megerősödő ellenszélben. Míg ők késlekedtek, addig a sötétedés és a vihar a maga idejében megérkezett és a nyílt vízen találta az egyre gyengülő legénységet. Nem lehetett már látni sem a túpartot, sem a kikötőt, sem a túlélés biztos lehetőségét. Az egyedüli, amit ebben a kilátástalan helyzetben megláttak, az sem volt túl biztató – egy árny jelent meg a tájékozódástapostva. Biztos nem emberi lény – gondolták –, talán egy szellem, ami egyre csak közeledett. Ettől aztán már végleg inába szállt a bátorságuk és tehetetlen félelmükben kiáltozni kezdtek.

Mi pedig itt állunk tizenkét ismeretlen hónap küszöbén, melyek bármikor ugyanilyen háborgó tengerre válhatnak, mégis, akaratunk ellenére is neki kell vágnunk az útnak. A sok ijesztő kérdés között viszont találunk egy biztos kijelentést. Az iménti történet végén a furcsa árny aztán odaért a félelmeinkben vergődő utazókhoz és felfedve kilétét így szólította meg őket: **„Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”** (Mk. 6,50). A hajósoknak igazuk volt: amit láttak az valóban nem egy hétköznapi ember volt, viszont nem is kísértet, hanem az Élő Isten Fia.

Az Ő határozott szava pedig a mi várható viharainkban is jelen lesz, mint biztos kapaszkodó. Talán a láthatárt elrejtő köd nem fog hirtelen széteszlani, talán a csapkodó hullámok sem fognak egy pillanat alatt elcsendesülni, de mi akkor is felbátorodva haladhatunk majd tovább. Nem mintha tisztán látnánk már, hogy merre vezet majd utunk, de már biztosan tudjuk, hogy Megváltónk jön velünk, aki nekünk is ezt mondja: **„Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”**

Nagy Gábor

Életünk Finnországban!

Testvérgyülekezeteink jóvoltából két fiatal tölti ösztöndíjas napjait északi barátainknál. Az alábbiakban Fürst Ádám és Szvitek Attila beszámolóját olvashatják.

Az első naptól kezdve, miután a csoport hazaindult, mi ketten nekivágtunk az ismeretlennek! Elsőként a valkealai konfirmandusok táborába mentünk, Ninirantéba. Itt az első napunk kicsit nehezen indult, hiszen most jöttünk rá mire is vállalkoztunk, távol a családtól, barátoktól és az ismerősöktől csupa idegenek között. De hamar rájöttünk, hogyan tudunk minél gyorsabban beilleszkedni a fiatalok körében. Csak meg kellett mutatnunk a játékokban rejlő tudásunkat! Ezek után rájöttünk, hogy a nagy távolság ellenére sok közös van bennünk. Hiszen mindenki szeret játszani. A táborok révén megismertük a Finn konfirmációs táborok menetét, amely nagyon megtetszett nekünk, hiszen sokat énekeltek a mi általunk kedvelt ifjúsági énekeket, és mi is tanultunk újakat. Ennek a tábornak a végén fájó búcsút vettünk egymástól, ahol ajándékokat is kaptunk!

Igazság szerint innentől kezdve táborból-táborba mentünk az iskola kezdetéig, ahol hasonló tapasztalatokra tettünk szert és még több új ismerősré. Eljött az iskola első napja, és rá kellett, hogy jöjjünk idáig csak nyaraltunk, és most fog igazán elkezdeni egy nagyobb kihívás. Ami még ezt kicsit nehezítette, hogy ezen a napon váltak külön útjaink.

A kezdet az iskolában mindkettőnk számára nehéz volt, hiszen hallottuk, hogy a Finnek eléggé zárkóztak, és sajnos félnek angolul beszélni! A későbbiek folyamán csatlakozott hozzánk másik két magyar cserediák. Szerencsére mindegyikünk kapott egy új magyar ismerőst, ami számunkra kicsit jobb, mivel nem maradtunk egyedül! Szerencsére most már vannak finn barátaink itt a környéken.

Az egyháznak köszönhetően, nagyon sok programon tudunk és tudtunk ez idáig részesei lenni. Általában a hétvégéket családoknál töltjük, ahol meleg szívvel fogadnak minket és próbálnak segíteni a nyelv elsajátításában. Azonban voltak speciális hétvégék, ahol különleges programokkal vártak minket. Az első ilyen meglepetés számunkra egy Lappföldi kirándulás volt. Ahol bebarangoltuk a finn lapp egy kicsiny részét! A következő ilyen nagy meglepetés számunkra az volt, hogy részt vehettünk Európa Legnagyobb Evangélikus Ifjúsági találkozózn Turkuban. Ahol több mint 20 000 fiatal volt és rengeteg nagyon jó koncert!

Zárásként a finn életről, amiben egy kicsi ellenvetésünk van az a konyha, ezt leszámítva, minden nagyon jó! Az emberek nagyon nyugodtak, kedvesek és udvariasak.

Ui: Hauska Joulú Kaikille! Kellemes Karácsonyi Ünnepeket Mindeneknek!

Attila és Ádám



Gyülekezetünk legkedvesebb énekei

A nyár folyamán közvélemény kutatást folytattunk a bakonycsérnyei testvérek között arról, hogy melyik az az evangélikus énekeskönyvben található ének, amely leginkább tetszik a gyülekezetnek, s amit szívesen énekelünk. Templomunk bejáratánál elhelyeztünk egy dobozt, melybe beledobhatták a testvérek a szavazatokat. Ahogy teltek a hetek és a hónapok egyre izgatottabban vártuk azt a pillanatot, amikor a láda tartalmát kibonthattuk és megtudhattuk végre, melyik az az ének, amely a bakonycsérnyeeieknek a legkedvesebb.

Számomra nagyon meghatározó és igazán őszinte volt a végeredmény, mert hát mi is lehetne egy nagy hagyományokkal bíró evangélikus közösség legkedveltebb éneke?



Evangelikus himnuszunk kottája Luther Márton aláírásával

Az „evangelikus himnusz”, a **254. ének, az Erős vár a mi Istenünk**. Úgy is mondhatnánk, hogy ez az ének torony magasan „győzött”!

A Dallam és a szöveg szerzője maga Luther Márton, aki 1527-1529 között írta a 46. zsoltár parafrázisaként, mely először Wittenbergben jelent meg. Mozgósító hatása miatt a reformáció „harc dalának” is hívták. Több elmélet is keletkezett eredetéről. Az egyik nézet szerint az 1529-es speyeri birodalmi gyűlés kapcsán íródott, ahol a német evangélikus fejedelmek bejelentették tiltakozásukat V. Károly német-római császárnak. A másik nézet szerint az 1530-as augsburgi birodalmi gyűlésre menve az evangélikus fejedelmek énekeltek, ahol betérjesztették az ágostai hitvallást. Valamint egy olyan nézet is van a keletkezésével kapcsolatban, mely szerint ez az ének eredetileg Luther tisztelgése egyik barátja, Leonard Kaiser felé, aki mártírhalt 1527. augusztus 16-án.

A hagyomány szerint II. Gusztáv Adolf svéd király ezt a dalt játszatta a csatába induló csapatainak a 30 éves háborúban. Magyarországon 1566-ban jelent meg az ének. Számos zeneszerző is felhasználta Luther dallamát. Johann Sebastian Bach a 80. kantatában és korál feldolgozásaiban, Mendelssohn az 5. szimfóniában, valamint Wagner és Strauss operáiban hallható ez a dallam.

A szavazás másik nagy öröme volt számomra az, hogy sok kedves éneke van gyülekezetünknek.

Nagyon kedvelt énekünk a 328-as: Az Úr csodásan működik című ének, mely egy evangélikus ének, a 288-as Áll az Úristen temploma című ének, amely egy dán dallam az 1800-as évekből, valamint a 389-es: Jézus te égi szép, amely egy norvég evangélikus ének és a 69-es: Szólj boldog hálaének, mely a finn zeneszerző Sibelius éneke.

Szereti a gyülekezet énekelni a Vezess Jézusunk... (443), Velem vándorol utamon Jézus... (459) című énekeket, melyek útmutatást és bátorítást adnak.

Mindezek mellett sok-sok ének kedves a bakonycsérnyeeieknek. A sorban ott találhatóak a hálaadó és könyörgő énekek: 66 (Te vagy reményem szikla szála), 76 (Mint a szép híves patakra), 88 (Imádkozzatok és buzgón kérjétek).

A szenvedések és megpróbáltatások énekei: a 434 (Túrd keresztet mindhalálig), 356 (Igen Atyám, mert így kedves előttem), 451 (Lelki próbáimban Jézus légy velem) valamint az egyházi esztendő átölelő adventi, karácsonyi, böjti, húsvéti és pünkösd ünnepi csodálatos énekek.

A szavazás úgy gondolom elérte célját, mert elgondolkodtatott evangélikus ének kincsünk gazdagságán, s bízom benne, hogy kedvet csinált ahhoz is, hogy énekeskönyvünk énekeit, az evangélikus korálokat gyakrabban és bátrabban énekeljük.

Szarka Éva

Óvodánk életéből

Jótekonysági bál (2013.11.23.)

Hagyományainkhoz híven idén is megrendezésre került a szülők-nevelők bálja. Örömről szólt, hogy kellemes, jó hangulatú estét tölthettünk együtt. Ezúton szeretnénk köszönetet mondani a szülői munkaközösség tagjainak, akik önzetlen munkával készítették elő és szervezték meg a rendezvényt. Köszönetünket szeretnénk kifejezni mindazoknak, akik részvételükkel, vagy bármilyen formában nyújtott segítségükkel hozzájárultak a bál sikeréhez.

Adventi gyertyagyújtás (2013.12.01.)

Óvodánk minden dolgozója lelkesen készült a községünk által szervezett adventi gyertyagyújtásra és karácsonyi vásárra. Általunk készített karácsonyi dekorációs kellékeket (adventi asztaldíszeket, ajtó- és ablakdíszeket) kínáltunk az érdeklődőknek. Óvodásaink és az Örömhír kórus adventi műsorral kedveskedett az ünneplő közönségnek. Köszönjük, aki adományaival hozzájárult óvodásaink örömteli karácsonyához.

Mikulás (2013.12.06.)

Idén is ellátogatott hozzánk a Mikulás. A kisgyermek versekkel, énekekkel készültek a várva-várt ünnepre. Mi óvónik bábjátékkal örvendeztettük meg óvodásainkat. A Mikulás szeretettel hívogatta kisóvodásokat. A gyerekek örömmel vették át a szülői munkaközösség által felajánlott csomagokat. Köszönet érte.

Adventi ajándékkészítő délután (2013.12.10.)

December 10-én a karácsonyi ünnepkörhöz kapcsolódóan szeretettel vártuk a családokat ajándékkészítő délutánunkra, ahol együtt tevékenykedhetett szülő és gyermek. Érdekes ötletekkel vártuk óvodásainkat. Örömről szólt, hogy sokan részt vettek ezen a hangulatos délutánon. Együtt lehettünk, átélhettük a közös ajándékkészítés örömeit.

Óvodánkban az adventi várakozás időszakában a gyermekek megismerkedhetnek az ünnep lényegével, Jézus Krisztus születésével. Az adventi időszak a gyermekek érzelmi ráhangolásával (bellehemi történet eljátszásával, bábozásával, mézeskalács sütéssel, ajándékkészítéssel, verseléssel, énekléssel, karácsonyi hangulat megteremtésével, az Úrnak való hálaadással) telik.

Óvodánk délutáni szolgáltatása a keddi napokon megrendezésre kerülő mozgásfejlesztés és a szerdai napokon történő néptánc foglalkozás.

Evangelikus Óvoda Nevelőtestülete



Igehírdetés

(Ézs. 43.1-3., 5-7., 18-19.)

1. „Most így szól az Úr, a te teremtőd: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! **2.** Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el téged. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged. **3.** Mert én az Úr vagyok, a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód. **5.** Ne félj, mert én veled vagyok! Napkeletről visszahozom gyermekeidet, és napnyugatról összegyűjtelek. **6.** Ezt mondom északnak: Add ide! – és délnek: Ne tartsd fogva! Hozd ide fiaimat a messzeségből, leányaimat a föld végéről. **7.** Mindenkit, akit nevemről neveznek, akit dicséretre teremtettem, formáltam és alkottam. **18.** Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tündödjetek! **19.** Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni. Majd megtudjátok!”

Emlékező Gyülekezet! Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A prófécia, amelyet imént hallottunk Ézsaiás próféta könyvéből, egy szomorú, félelmekkel teli, a múlt keserűségeire reményvesztetten emlékező népről szól. Egy olyan kicsiny népről, amely a maga erejében soha nem bízhatott, soha nem lehetett elégedett önnön sorsával. Egy olyan népről, amely mindig külső hatásoknak volt kitéve, s amelynek életét felemelkedő és félelmetes hatalmak határozták meg, s ha az egyik-másik ilyen hatalom el is bukott, nyomában mindig új támadt.

Valami olyasmit élhetett meg ez a nép, amit mi magyarok is szinte egy évezred óta hordozunk, mint a történelem keresztjét, s amit Kölcsey a Himnuszban így foglalt versbe:

„Bújt az üldözött, s felé kard nyúl barlangjában,

Szertenézett, s nem lelé honját a házában.

Bércre hág és völgybe száll, bú s kétség mellette,

Vérözön lábainál, s lángtenger felette.”

S a nép, amely ilyen idöket él meg, amely ilyen vérzivataros történelmi sorsot, múltat tudhat a magáénak, könnyen válhat megkeseredetté, reményvesztetté. Könnyen válik olyan néppé, mely a lemondás, az „úgyis hiába minden” érzületével éli napjait, éveit, évtizedeit. Akár az elbukott forradalmakra, szabadságharcokra, akár, mint ma a világháborúban elesett apákra, nagyapákra, elődökre emlékezik.

Tudni kell azonban, hogy az ilyen megkeseredett, reményvesztett nép, nemzet, közösség mindig a jövőt adja fel! Azt a jövőt,

amelynek építői, a maguk gyakran tragikus sorsában is, ezek az elhunytak voltak. Mert ahogyan most megszólít bennünket az Isten igéje Ézsaiás próféta szavai által, az éppen az az érzület, melyben reménység és távlatok nélkül élünk!

Mert mi vagyunk a megszólított nép, mi vagyunk a megszólított nemzet, közösség és emberek. Akiknek ezt mondja a világtörténelem Ura:

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el téged. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged. Mert én az Úr vagyok, a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód.”

Tisztelt emlékezők! Kesereghetünk a múlt tragédiáin, vagy ábrándozhatunk egy idealizált jövő felől, de ez egyik sem fog életet, más szemléletet hozni ide a mába, nekünk, a mi életünkbe, népünk körébe! Hiszem, hogy ahogyan Izráel népét még a reménytelennek tűnő történelmi helyzeteken át is megőrizte az Élő Isten, úgy mi is csak a Mindenhatóval kötött személyes és közösségi szövetségünket megújítva élhetünk: jövőt építő reménységgel a mában, hittel gyógyítva a múlt sebeit.



Van tehát esélyünk! Van esélyünk a megbékélésre, nemzeti történelmünkben és személyes életünkben is. De ez a megbékélési folyamat mindig belül kezdődik! Belül: a lelkünkben. Ott és akkor, amikor megbékélünk az Istennel. És az Ő békességével épülnek újra emberi kapcsolatok, családok és az egész magyar nemzet! És bizony ez rajtunk is múlik! Hiszen erről beszél nekünk ma az Úr:

„Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tündödjetek!

Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni.

Majd megtudjátok!”

Így, amikor most majd elhelyezzük koszorúinkat, akkor lelki szemünk előtt hősokeket láthatunk, hősokeket, akik életüket áldozták a hazáért. Ami bizony ott lebegett szemük előtt: a bizalom. Bizalom Istenben és bizalom abban, hogy van jövő.

Bízniuk kellett, bízni abban, hogy van és lehet másként, lehet másmilyen a jövő. Tudjuk jól, a bizalom irracionális dolog. Matematikailag, logikailag nem igazolható. A bizalom lelki természetű. Közel van ahhoz, amit hitnek nevezünk.



Így emlékezzünk ma azokra az emberekre, akik életüket tették fel erre a bizalomra, akik életüket áldozták hazájukért. Emlékeznünk kell rájuk, mert ez a kötelességünk, hiszen áldozatot hoztak. Értünk is... Irányítsuk most figyelmünket ne csupán a múltra, de a jelenre és a jövőre is. Azért a jövőért, amelyben most élünk és azért a jövőért, amely még előttünk áll. Az emlékezés mellett az itt nyugvók mindannyiunkat feladattal bíztak meg. Tovább kell vinni azokat az értékeket, amelyeket átörököltünk számunkra.

Ma is tele van az ország hősokekkel. Olyanokkal, akik a körülmények ellenére is tudnak küzdeni egy ügyért, egy közösségért, a nemzetért. Hősként a hétköznapi életben, hősként békeidőben, valamint hősként kisebb-nagyobb közösségekben. Ehhez adjon az Úr hitet, kitartást valamint erőt, egészséget! Ámen

Imádkozzunk: Mindenható, örök Isten! Szereteted veszi körül az élőket és a holtakat, kegyelmed vigasztalja lelkünket. Urunk, feltámasztottad egyszülött Fiadat a halálból, hogy ne úgy szomorkodjunk az elhunytakért, mintha nem volna reménységünk. Erősíts minket Szentlelkeddel, hogy neked éljünk, és minden elhunyt hívővel együtt eljussunk az örök életre, az Úr Jézus Krisztus által, aki veled és a Szentlélekkel él és uralkodik örökkön örökké. Ámen

Áldás: Isten oltalmába ajánljuk ezt a temetőt és vele együtt ezeket a sírokat az Atya, Fiú, Szentlélek nevében. † Isten örök kegyelme legyen elhunyt testvéreinkkel, áldott emléküket őrizze az emberi emlékezés és hála jele. Figyelmeztessen ez a temető az örökkévalóságra, és hirdesse nekünk, hogy az Úr Jézus Krisztus győzött a halálon a kereszt által. Ámen

Szabó Ferenc főhadnagy, tábori lelkész



Beszámoló a presbiterképzésről

2013. október 25 - 27. között került sor a IV. Országos Presbiterképző Tanfolyamra a révfülöpi Ordass Lajos Oktatási Központban. Egy őszi és majdan egy tavaszi hétvégén szakavatott vezetőkkel elsajátítjuk vagy megerősítjük az egyház ismereteinket, hitünk megtanulható tartalmát.

Az útmutató igéje a tanfolyamra, egész egyházunk életére, s a krisztusi küldetésünkre vonatkozóan így szól: Jézus Krisztus mondja: „arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretik egymást.” (Jn 13,35)

Csodálatos őszi nap délutánján érkezünk meg Révfülöpre, ahol már nagyon várt minket Dr. Hafenscher Károly lelkész, és lelkes csapata. Nagy szeretettel fogadtak, segítőkészek, barátságosak és jókedvűek voltak. Az ország egész területéről érkezünk, több mint 70 evangélikus testvér találkozott itt.

Neves előadóktól hallgathattunk előadásokat. A teljesség igénye nélkül felsorolok néhányat:

Egyházismeret – Gregerssen Labossa György

Egyházunk tanítása – Dr. Fabiny Tibor

Ökumenikus egyházismeret – Dr. Hafenscher Károly

Ahogy telt az idő, a közös élmények már egy testvéri közösséggé kovácsoltak minket:

- a kora reggeli áhítat a párában úszó Balaton partján található romkápolnában, amikor a nap első sugarai simogatják a nyugodt víztükröt és csak a vadkacsák lármája zavarja meg a csendet. Leírhatatlan, feledhetetlen élmény volt.
- az előadások közötti szünetekben kialakult baráti beszélgetések
- a fórumbeszélgetés a presbiteri szolgálatról, ahol bemutattuk a saját gyülekezetünket, és megosztottuk gyülekezetünk életének örömeit és problémáit, esetleg tanácsot kérve másoktól egy-egy felmerült eset kapcsán.

Bizony, mikor összeszedtem a gondolataimat, hogy milyen programjaink vannak, (férfikör, kórus, beszélgető kör, termelői piac stb. hosszan sorolhatnám tovább) nagyon elcsodálkoztam, mert bizony hosszú lett a lista, szép számmal tudtam felsorolni. Nagy örömmel töltött el, hogy egyik-másik kezdeményezés nagy tetszést aratott, jó gyakorlatnak, sőt követendő mintának találtak.

Elmondhatom, hogy nagyon büszkén ültem ott a sokaságban, hogy én képviselhetem a kedves Testvéreket, mert bizony a BAKONYCSERNYEI (és csupa nagybetűvel kell írnom) gyülekezet nem ismeretlen, sőt mondhatom azt, hogy szinte mindenki számára ismert volt. Nagyon sokan már jártak nálunk, megtapasztalták a vendégszeretetünket, vagy csak egy beruházás kapcsán tapasztalatokat gyűjteni jöttek hozzánk. Kicsit eltűzve és viccesen mondhatjuk, hogy minden út Bakonycsernyére vezet.

Miért volt számomra fontos ez a kurzus? Mert segítség ahhoz, hogy szívvel-leléssel vállalni tudjam a presbiteri tisztség felelős szolgálatát. Mert az alázatos szolgálat olyan mértékét tapasztaltam meg, amelyre csak a legnagyobb emberek képesek, akik tiszta szívükből Istent szolgálják. Krisztus tanítványaiként egy életen át, tanulásra van szükségünk és elhívásunk megerősítésére. Csak így lehetünk vezetői a ránk bízottaknak, jó sáfárai az egyház kincseinek, munkásai a jövő egyháza építésének.

Hálás szívvel:
Surányi Gáborné

Férfikör

Gondolataim a bakonycsernyei férfikör körül.

Férfikör. Elődeinknél a férfiak alkották a derékhadat, ők képviselték az erőt. Az éltebbek, a vének tanácsa, élet tapasztalatával, bölcsességével segítette az erő irányba állítását. A serdülők és az ifjak frissessége, kritikus szókimondása, bírálata adta az igazlátók jövőbe mutatását. A három nemzedék együttesen kormányozta és építette a falut, múlt – jelen – jövő együtt.

Férfikör, kör, egylet, régies hangzású szavak, a II. világháborút megelőző korszakba mutatnak. Működésük is más volt, mint például a mai egyesületeké, alapítványoké amik, mint hivatalos (jogi személyiséggel bíró) civil szervezetek, a bíróság által bejegyezve, a hatalom által ellenőrizve, támogatásért pályázva, igyekeznek a közösségért tevékenykedni.

A Férfikör legutóbbi találkozásán a boldogságról beszélgettünk. A felmérések szerint a Dánok a legboldogabbak, míg mi Magyarok szinte boldogtalanok vagyunk. Pedig édes anyanyelvünk a boldogság szót mély összefüggésben használja; boldog ember, aki boldogul az életben, a hasznos, tevékeny élet végeztével pedig a jobb létre szenderülő is megboldogul. A boldogság egyik pillére, hogy képesek legyünk irányítani életünket, legyen ráhatásunk sorsunkra, hasznosnak érezzük magunkat. Hányszor morgunk, hogy rossz a rendszer, hányszor érezzük, hogy a hatalomban lévők nélkülünk döntenek, pedig a hatalom és a támogatások a mi szavazatunkra, adóinkra épülnek, ezért elszomorít bennünket a tehetetlenség érzése.

A bakonycsernyei férfikör tagjait, sorsuk irányításában az Istenbe vetett hit és szeretet vezérli, hiszen az Atyáé a hatalom és a dicsőség. Teremtő Atyánk Hatalma nem a mi szavazatunkon és adóinkon múlik, boldogulásunk, boldogságunk a saját hitünkön, reménységünkön, cselekedeteinken, odaszentesülésünkön múlik. Templomépítő elődeink hite példa lehet számunkra, hogy Isten Áldása és Szeretete kísérje mindannyiunk életét.

Benis Miklós

Gyülekezeti munkatársképző lesz Súron

Időpontok: 2014. febr. 21-23; márc. 21-23.

Struktúra elképzelés, kezdés:

Péntek du. 4 óra, (vacsorával), vagy a nélkül este 7-ig

Szombat 9-18-ig

Vasárnap 8-13-ig.

Előadások:

Ószövetségi ismeretek, Vető István

Újszövetségi ismeretek, Dr. Bácskai Károly

Egyháztörténet nagy vonulatokban, Dr. Korányi András

Lélektani alapismeretek:

- Lelkigondozói alapismeretek D. Szabik Imre
- Aktuális hitkérdések Dr. Reuss András
- Ökumené D. Szabik Imre
- Áhítatok – megyei lelkészek

Időpontok véglegesek, a részletes program még szervezés alatt van. Várjuk a gyülekezeteikért tenni akaró testvérek leendő munkatársak, presbiterek jelentkezését a Lelkészi Hivatalokban.

Jelentkezési határidő 2014. Január 29.



Zarándok gyülekezetek pihenője

Az őszi egyik nagy eseménye a nagyvelegi Grünfeld kastély felújításának megkezdése. A felújítás már időszzerű volt, hiszen az 1905-ben elkészült épület bő száz éves története során igazán nagy felújításra nem esett át. Kisebb nagyobb felújítások és átépítések előfordultak már, de a mostanihoz hasonlóra még nem került sor. Az öreg épület már kívánta a megújulást, tetőszerkezetét kikezdte az idő és belseje is már igen csak megkopott. Nagy kíváncsisággal figyeli mindenki a hatalmas munkát. Hogy egy kicsit jobban beléassunk az eseményekbe, megkértem Szarka István esperes urat, hogy meséljen egy kicsit az építkezésről.

Honnan jött a kastély felújításának lehetősége?

Az evangélikus egyház a reformátusokkal összefogva, szeretett volna létrehozni egy zarándok útvonalat a Reformáció 500 éves évfordulójára. A zarándokút célja a protestáns egyházak értékeinek bemutatása lett volna, de a nagyszabású programtervből a református egyház végül kilépett. Így azt kellett mérlegelni, hogy egyházunknak van-e elég kapacitása ennek a projektnek a megvalósításához. Végül is belevágtunk, és a turisztikai pályázaton meg is nyertük a remélt anyagi forrást. És megkezdődhetett a Közép-Dunántúli Régióban a zarándokút kiépítése, mely 72 településen összesen 75 állomást érint. A zarándokút épülésének első hírnökei a templomaink mellé telepített bicikli támaszok voltak, melyek a kerékpáros zarándokoknak is lehetőséget adnak a megállásra.

Ennek a pályázatnak a része két nagyobb ingatlan beruházás. Az egyik a pápai látogató központ, melyben a környék egyházi vonatkozású emléktárgyai lesznek megtekinthetőek, illetve a nagyvelegi zarándok szállás kialakítása a kastély épületében.

Mikorra várható a kastély elkészülte?

A felújítás április, május környékére fejeződik be, így a nyári táborokra a korábbi évekhez hasonlóan sor kerül. A felújítás magába foglalja a központi fűtés kialakítá-

sát is, így nem csak nyáron élvezhetik a táborozók Nagyveleg barátságos légkörét, hanem az év bármely szakában.

A központi fűtés mellett milyen változások történnek a megújuló kastélyban?

Az épület kívül belül megújul, új zsindely kerül a tetőre, a vakolatot kijavítják, az elektromos vezetékeket kicserélik, a központi fűtést kiépítik, a szobák felosztása változik. A hátsó boltíves szobából például, akadálymentesített fürdővel és mellékhelyiséggel ellátott apartman szoba lesz, a régi cselédlépcső megszűnik és tágasabb az előírásoknak megfelelő lépcsőház létesül, a tetőre napkollektorok kerülnek, melyek az épület gazdaságossá tételét szolgálják majd, és az épület hátsó udvara felé alacsony terasz készül.



Összességében megnövekszik a szálláshely komfortfokozata, és egy barátságosabb, szebb, és modernebb környezet várja a régi és új táborozókat, bálózókat és lakodalmásokat.

Mit jelent az, hogy zarándok házzá alakul a kastély?

A turisztikai pályázat, melyen elnyertük a támogatást a kastély felújításához, egy zarándokút vagy egy turistaút kiépítését várja el a pályázótól. Mi egy evangélikus zarándokút felállítását terveztük meg, melynek fő szálláshelye a nagyvelegi kastély lesz. A zarándok utat hallva nem egy érdemszerző cselekedetre kell gondolnunk, hanem egy olyan vándorlásra, mely a földön való vándorlásunkat fejezi ki. Ahogy azt az év igéje is kifejezi: „Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem

az eljövendőt keressük.” Ekképpen, zarándokút az egész életünk. A pályázat mottója is erről tanúskodik: „Reformációi emléktárgyak, a megújulás útjai”. Bizunk benne, hogy lesznek, akik útra kelnek, hogy végig zarándokolják a Közép-Dunántúlt, és bíznak benne, hogy a táborozók mellett gyakori vendégeink lesznek testben megfáradt, de lelkiükben felüdülő zarándokok.

Milyen új dolgokat, hoz még ez a zarándokút?

Az útvonalon rajta levő evangélikus településekre kerül egy-egy kiállító vitrin, melyben a helyi gyülekezet emléktárgyai lesznek megtekinthetőek. A zarándokútról készül egy útikalauz is, melyben a települések és a gyülekezetek rövid ismertetője is megtalálható lesz. Készülnek majd vándor kártyák, mely a bankkártyához hasonló plasztik kártyák lesznek. Tulajdonosuk a zarándokutat szegélyező partner boltokban vásárlási kedvezményeket kapnak, illetve a zarándokszállításokon, fizethetnek is vele. A gyülekezetek szélessávú Internet előfizetést is kapnak, ami lehetővé teszi a későbbiekben az istentiszteletek internetes közvetítését is. Ezen kívül a program országos viszonylatban 10 új álláshelyet ad.

Mikor lehet elindulni ezen a zarándokúton?

Terveink szerint 2014 májusában már el is indulhatnak a zarándokok, hogy a gyülekezeteinket végig járva a természet közelében átgondolhassák a teremtettségünkhöz való viszonyukat, és hogy lelki megújulásuk legyen az útonlét során.

Köszönöm a részletes beszámolót, jó volt betekintést nyerni ebbe a nagyszerű munkában, és kíváncsian várjuk az épület teljes megújulását. Remélve azt, hogy a megújult környezet is ott-hont adhat sok-sok remek tábornak, melyben a fiatalok egymással és Istennel való közössége is megerősítést nyerhet.

Bence Győző

TEMLOMSZENTELÉSI ÜNNEP BAKONYCSERNYÉN

Nagy örömmel adunk hálát a Mindenható Istennek, hogy templomunk kívül és belül megújulhatott.

2014. Február 22-én délután 15-órakor ünnepi istentisztelet keretében Szemerei János a

Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület püspöke áldja meg és szenteli fel a felújított Isten házát.

Mindenkit szeretettel várunk.



A presbitériumok hírei

Bakonycsernye

Szép összefogás eredményeképpen az elmúlt időszakban felújításra kerültek a véhonyi temető központi részén elhelyezkedő sírhantok. II. Világháborúban elesett magyar honvédek pihenőhelyeit Magyarországnak kormányának döntése alapján, központi költségvetési forrásból újjáépítették fel. A Honvédelmi Minisztérium az előkészítő munkával, a Magyar Tartalékosok Szövetsége Fejér Megyei Szervezetét bízta meg. Akik felvették a kapcsolatot a temető fenntartásáért felelő Lelkeszi Hivatallal. A kivitelezés elvégzésére árajánlatokat kértünk be, majd a minisztériumba továbbítottuk azokat. A nyertes vállalkozó a Sír-Kő-Dekor nevű nyúli cég lett, akik a kiírásnak megfelelően határidőre elvégezték a vállalt feladatukat. Ám a munkák elkészülte után sem pihentünk, mert megszerveztük a zöldhulladék elszállítását, a sírok közének földdel való feltöltését. Köszönet a munkánkban segítő önkénteseknek! Az ünnepség megszervezését a Honvédelmi Minisztérium javasolt forgatókönyve alapján állítottuk össze. Az ünnepélyen képviseltették magukat a fegyveres testületek tagjai, valamint a honvédséget támogató civilszervezetek. A sírok megáldására és felszentelésére katonai tiszteletadás mellett került sor. Turi Balázs polgármester és Maruzs Roland őrnagy a Honvédelmi Minisztérium képviselőjének ünnepi beszédeit követően Uri Regina szavalata, valamint a bakonycsernyei általános iskolások énekes verses műsora hangzott el. A koszorúzások után a rendezvényt szerény fogadás zárta, az Önkormányzat dísztermében. Köszönet a támogatóknak! A presbitérium önkénteseinek, valamint Nagy Zoltán és Klein Gábor vállalkozóknak. Az iskolatanács javaslatát megfogadva a katonasírok gondozását és ápolását az általános iskolánk mindenkor nyolcadikos tanulói vállalták magukra.

A katonasírok felújításával párhuzamosan egy másik munka is elindult. Pontosan a sírok feltérképezése közben vettük észre, hogy a véhonyi temetőben több német katonasír is található. Legalább is az egyszerű fakeresztben látható írást olvasva ezt feltételezhettük. A felirat így szólt „Unbekannter Deutscher Kriegszoldat” „Ismeretlen német háborús katona”. A fent említett tartalékos szervezet (MATASZ) képviselője Havasi Imre ezredes úr kiértékelte a Német Hadi-sírgondozó Szövetség magyarországi képviselőjét. Akik két alkalommal is végeztek kutatást temetőkben. Azzal a szándékkal, hogy a fellelt maradványokat exhumálás után a Budaörsi Központi Temetőbe szállít-

sák. Az első alkalommal bebizonyosodott, hogy a jelzett és feltárt négy sírban nem nyugszanak katonák. Az első csalódottság után azonban siker koronázta a kutatást. Az idősebbek kikérdezése után kiderült, hogy a bejárat mellett található még német katona. Heicz Lange, akinek még a hozzátartozói emeltettek síremléket. A kasseli központ felkutatva az esetlegesen még élő hozzátartozókat, így az engedélyt megszerezték. Az exhumálás során kiderült, hogy a sírban nyugvó őrzetű, páncélos felderítő volt, aki Söréd közelében kapott súlyos, arckoponyáját érintő találatot, mely vélhetően azonnali halálhoz vezetett. A szakszerű feltárás után az elhunyt földi maradványait, a központi temetőbe szállították.

Harmadik eseményként meg kell említenünk, hogy a véhonyi temető alsó bejáratának közelében található az 1800 évek közepekből származó szép, tardosi kőből készült kettős keresztet is felciszoltattuk. Ez a kereszt a gyülekezet egyik hűségese lelkészének Sztanó Pálnak és hitvesének állít emléket. Sztanó Pál volt, aki a gyülekezet nehéz időszakában földrengés és tűzvész után szorgalmas munkával, a gyülekezet buzgó pásztorlásával helyreállította a közösség templomát és ingatlanjait.



A templomfelújításról. Mire ezeket a sorokat olvassák, már befejeződik településünk országos védettség alatt álló műemlék templomának felújítása. Szemet gyönyörködtető látvány, ahogy rátekintünk a színeiben megújult homlokzatra. A felázott vakolatot körben leverték a templom alján, és új vakolat készült. Az óra számlapjaitól kezdve átfestették Isten hegyre épített házáat. S mint az ige is tanítja, a hegyen épült város

el nem rejthető. De nincs is okunk elrejtteni, hiszen semmi szégyenkeznivaló nincs már rajta. Büszkén dacol az idővel. Most, hogy a palaszerkezetet kijavították, valóban tetőtől talpig megújult. De a belsejében végbement változás talán még szembetűnőbb. Hófehéren ragyogó falak, az oszlopokon és a karzat mellvédjén megújult az aranyozás, a faszerkezet mázolván, a templompadok lazúrozást kapva várják az érkezőket. Külön öröm az is, hogy a kiváló munkát evangélikus vállalkozó végzi. A festésnél használt anyagokat a Polifarbe magyar festékgár termékeivel végezték.

Szarka István

Súr

Üresen kong a sári templom. Ez a kijelentés minden más összefüggésben szomorú hír lenne, de idén decemberben ez valami nagyon jót jelent. A gyülekezet régóta dédelgetett álma, az épület belső felújítása kezdődik ugyanis meg ezekben a hetekben. A kivitelezésre a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Minisztérium pályázatán nyertünk nagy összegű Európai Unió támogatást. A munkálatok során a vakolat vizes és feltáskásodott részei leverésre, és javításra kerülnek, teljes belső festés fog történni, a falak kipárolgását kavicságy segíti majd. A külső ajtó szigetelve lesz, a belső ajtót üvegessé alakítjuk, a belső tér új, szigetelt aljzatot kap, ehhez hasonlóan a földem is szigetelésre kerül, megújulnak a lépcsők a karzatnál, a szószéknél és a toronyban, a karzat új padlózatot és új alsó borítást kap. Ezen felül a teljes elektromos hálózat felújításra kerül.

A felújítás idejére a vasárnapi istentiszteleteink a GYÜLEKEZETI TEREMBE költöznek, ahol fűtött és világos helyiség várja az igehallgatókat. Kérjük a testvéreket, hogy továbbra is hordozzák imádságban a munkálatok sikerét!

Ádventi gyertyagyújtások.

Idén is együtt várhatjuk Krisztus érkezését a falu központjában felállított ádventi koszorú körül. A település gyülekezeteinek szolgálata révén hétről-hétre a Megváltóról szóló biznyságtételekkel és dalokkal készülhetünk a közeledő ünnepre. A műsorok sorát a hónap első napján az Apostoli Egyház nyitotta meg, és majd a mi gyülekezetünk zárja december 22-én. Az alkalmak este 18 órakor kezdődnek

Nagy Gábor

ALKALMAINK**Istentisztelet:**

Minden vasárnap Súrón 9.00, Bakonycsernyén 10.30. Minden hónap első vasárnapján úrvacsora.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00

Bibliaórák:

Súr: szerda 17:30

Bakonycsernye: Kedden a Béke-telepen 15.00, Csütörtökön a lelkeszi hivatalban 15.00.

Énekkari próbák:

Örömhír kórus: kedden 18.00

Ifi órák

Konfirmációi oktatás Bakonycsernye: péntek 16.00

Konfirmációi oktatás Súr: péntek 16.00

Kis ifi Bakonycsernye: péntek: 17.00

Nagy ifi Bakonycsernye: péntek, 18.30

ÜNNEPI ALKALMAINK

Időpont	Alkalom
B A K O N Y C S E R N Y E	
Dec. 24-én 18.00	Karácsony esti istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban. 
Dec. 25-én 15.00	Gyermekek karácsonyi szolgálata
Dec. 26-án 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban. 
Dec. 31-én 18.00	Óév-esti istentisztelet a templomban
2014. Jan. 1-én 10.30	Újév napi istentisztelet úrvacsorával a templomban. 
2014. Jan. 5-én 10.30	Istentisztelet a templomban
2014. Jan. 6-án 10.30	Vízkereszt istentisztelet a templomban
S Ú R	
Dec. 24-én 16.00	Karácsonyesti istentisztelet a művelődési házban
Dec. 25-én 9.00	Istentisztelet úrvacsorával. 
Dec. 26-án 9.00	Istentisztelet
Dec. 31-én 16.00	Óév-esti istentisztelet
2014. Jan. 1-én 16.00	Újév napi istentisztelet úrvacsorával. 
2014. Jan. 5-én 9.00	Istentisztelet
N A G Y V E L E G	
Dec. 24-én 17.00	Istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 11.00	Istentisztelet úrvacsorával a templomban. 
Dec. 26-án 11.00	Istentisztelet a templomban
Dec. 31-én 18.00	Istentisztelet a templomban
2014. Jan. 1-én 11.00	Istentisztelet a templomban
B O D A J K	
Dec. 25-én 15.00	Istentisztelet úrvacsorával a református templomban. 

KÖSZÖNJÜK ADOMÁNYAikat!

Egyházközségünk és az Élő Kövek Alapítvány nevében megköszönjük minden kedves Testvérünknek, hogy ebben az évben is hozzájárultak adományaikkal, egyházfenntartói járulékaikkal, adó 1 % felajánlásukkal és társadalmi munkájukkal gyülekezetünk fenntartásához.

Bakonycsernyei gyülekezet lelkeszei és presbitériuma

ANYAKÖNYVI HÍREK**HELYESBÍTÉS**

Az előző számunk anyakönyvi híreiből sajnálatos okok miatt kimaradt Kozár Jánosné, szül. Dreska Erzsébet testvérünk, akit 74. évében veszítettünk el. Az érintett családtól szíves elnézést kérünk.

A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN KÍSÉRTÜK UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA

Bakonycsernyén:

† Kerpel Imréné 74

† Vitek Józsefné 81

† Slud József 59

Nagyvelegen:

† Farkas Károlyné 86

Súron:

† Varga István 74

† Takács Jánosné 69

† Sárközi Gyula testvérünket 56 éves korában.

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradozásaikból, és cselekedeteik követik őket

EZT KÍVÁNOM

*Békét, csendet, mely elűz vihart,
Szent erőt, mely próba között kitart,
Érző szívet, mely enyhít nyomort,
S mely alázattal porig hajolt;
Örömet, mely napsugárként tud
Fényt szórni gondfelliők között;
Barátságot, mely meg nem remeg
S kész odaadni kincset, életet;
Szívet, amely a bűnöst szereti,
Gyengeséget, vétkét elfedi;
És hitet, mely mint a sasmadár
Fölfelé tart, és az égbe száll;
Melynek nincs nehéz, nincs
„nem lehet”
Ezt kívánom! Az Úr adja meg!*

A 2014. év az Istenhez fordulás éve lehet mindannyiunk számára.

„De nekem olyan jó az Isten közelsége!” (Zsolt 73,28 a)

A bibliaolvasó útmutató igéjével kívánunk Minden Kedves Olvasónknak, örömteli és békés Karácsonyt, valamint Krisztusban megáldott újesztendőt! A Bakonycsernyei, Sári, Nagyvelegi Evangélikus Egyházközségek elnökségei, lelkeszei, és presbitériumai nevében.

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923; 06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@lutheran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számitógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>